

34. Fingal.

Långsamt.

En - sam i skugg - ri - ka da - len, Tätt vid en
sval - kan - de ström, Bod - de, be - fri - ad från
kva - len, Fin - gal, en her - de så öm.

2. Gick han vid bäcken den klara,
Tätt invid liljornas bädd,
Världen för honom tycks vara
Blott utav kärlek klädd.
3. Han såg en morgon vid strömmen
Någon, som låg där och bad,
Skön som en ängel i drömmen,
Som själva glädjen så glad.
4. Tyst som en vandrande stjärna,
Skön som en gud i sin dröm
From som en oskuldens tärna,
Som själva livet så öm.
5. Fingal gick ned till den sköna,
Fattar förtroligt dess hand,
Tog henne upp i det gröna
Tätt vid den svalkande strand.
6. "Täckaste flicka", han sade,
"O! vem har fört dig till mig,
Fört dig till Fingal, den glade,
Som aldrig kan skiljas från dig."
7. Rysligt hon svarar de orden:
"Fingal! gå långt ifrån mig,
Ty jag är ingen herdinna,
Och Fingal du kan ej-få mig."
8. Han drog henne ned i det gröna,
Att njuta den älskades tröst,
Tätt vid den älskade sköna
Hörde han fåglarnas röst.
9. Kinder mot kinder de brände
Fingal gav flickan en kyss.
Vredgad hon hastigt sig vände,
Och ensam han stod där som nyss.
10. Tretton år ensam han hade
Lugn i sin sorgfria själ,
I sin förtjusning han sade:
Himlen vill Fingal så väl.
11. Rysligt han drar av sitt galler —
Sin båge och modigt den för,
Spänner den — skjuter — och faller.
Blickar mot himlen och dör.